

Ivan Cankar

BOBI

MIHČE PRIPOVEDUJE

Ko sem bil mlad sem poznal dečka z imenom Peter. Spominjam se ga kot mladega in plahega dečka iz revne družine. Živel je z mamo in mlajšo sestro.

Imeli smo praznik, na veliko se je pripravljalo celo mesto; postavljali so mlaje, povsod se je razlegalo praznično zvonjenje, dišalo je po cvetju in pecivu. Vse hiše so bile polne dobrot. Seveda so tudi pri Petru vedeli kaj se dogaja v mestu in v prazniku so videli pravo priložnost, da bi dobro jedli. Zato so Petra poslali v mesto, da se bo najedel in prinesel hrano še domov. Pri zajtrku ga je sestra prijazno prosila naj ne poje vsega, da bo kaj prinesel še domov. Peter ji je samozavestno obljubil, da ji bo ko se vrne prinesel velik bob. Lepo se je oblekel in se odpravil proti cerkvi, misleč, da bo pri meni doma dobrodošel, ter da se bo najedel in hrano nesel še domov. Ko je prispel v cerkev je takoj začel z očmi iskati mene, njegovega prijatelja. Vendar ko sem zagledal Petra sem se delal kot da ga ne vidim, Petra sem se sramoval. Bil sem elegantno oblečen in stal med najbolj bogatimi otroci mesta. Ko je bilo maše konec sem videl, da me Peter čaka pred cerkvijo. Nisem ga želel opaziti in samo sedel sem v kočijo in se odpeljal domov. Nato sem bil ponovno presenečen, ko sem zagledal Petra pred našo hišo. Nisem ga hotel pozdraviti

niti pogledati, ko je nekdo spregovoril z njim sem ves nadut vstal in ga pogledal in mu vrgel bob čez vrata na hodnik hiše, ne da bi drugi opazili. Dobil je bob a v sebi je bil globoko razočaran nad menoj. Ko je odhajal domov je bil prizadet in objokan. Svoje obnašanje še danes globoko obžalujem in ne razumem zakaj sem bil tako do Petra. Upam, da mi je kdaj odpustil.